

doplněn a upraven. Nižší soudy vyhověly návrhu, avšak odpůrkyně nesehlasí s podmínkami, jak byly nižšími soudy určeny, a domáhá se mimořádným dovolacím rekursem jejich změny. Návrh na dražbu společného domu nebyl dosud učiněn. Jednáním a rozhodováním o návrhu na určení dražebních podmínek řízením nesporným překročily nižší soudy meze vytčené jejich pravomoci v § 1 nesp. říz., neboť není zákonného předpisu, který by nařizoval neb aspoň připouštěl, by soudy na prostou žádost spoluvlastníka určovaly podmínky, z nichž má být společná nemovitost prodána. Dražební podmínky podléhají soudnímu určení jen v exekučním řízení, zvláště také při exekuci k vůli zrušení spoluvlastnictví podle § 352 ex. ř. Mimo exekuci může být společná nemovitost podle §§ 267, 275 nesp. říz. prodána jenom na společnou a souhlasnou žádost všech spoluvlastníků, souhlasná žádost vyžaduje však také souhlas o dražebních podmínkách, které musí se žádostí být soudu předloženy. Spoluvlastník, který se cítí zkrácen odepíráním souhlasu ke dražbě společné věci nebo k určité dražební podmínce, může domnělému svému právu zjednatí průchod žalobou a exekucí, nikoliv však řízením nesporným. Nesporným řízením nemůže soud donutiti spoluvlastníka, by spolupodepsal návrh na dobrovolnou dražbu nebo souhlasil s určitou dražební podmínkou. Návrh, by soud určil sporné dražební podmínky, byl by proto musil být pro nepřipustnost nesporného řízení odmítnut, i kdyby byl býval podán současně se společnou žádostí za dobrovolnou dražbu, tím spíše se tak mělo státi, ana společná žádost o dobrovolnou dražbu ještě nedošla, a není ani jisto, že bude podána. Provedené řízení trpí zmatečností, poněvadž bylo rozhodováno nesporným řízením o věci, která náleží na pořad práva, proto musilo být i s vydanými rozhodnutími zrušeno, a návrh odmítnut.

Čís. 10608.

Předpis dvorského dekretu ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s. platí i o exekuci na nárok příslušející dlužníku proti Státnímu pozemkovému úřadu na eventuelní vrácení zálohy za přidělené pozemky.

(Rozh. ze dne 12. března 1931, R I 147/31).

Soud první stolice povolil k vydobytí peněžité pohledávky exekuci na nárok dlužníků proti Státnímu pozemkovému úřadu na vrácení eventuelní zálohy za přidělené pozemky. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Zabavený nárok předpokládá, že se přidělci přidělu vzdali nebo že jim byl odňat. Že se to stalo, není v exekučním návrhu ani tvrzeno ani dokázáno. Naopak vyplývá z údaje návrhu: »eventuelní vrácení zálohy«, že vymáhající strana chce zabavit nárok povinných, který, jak poddlužník ve stížnosti tvrdí, ani neexistuje ani není likvidní. Taková exekuce jest podle dvorského dekretu ze dne 21. srpna 1838 čís. 291 sb. z. s., který podle čl. IX. čís. 6 uv. zák. k ex. ř. byl ponechán nedotknutým, nepřipustná, k čemuž jest přihlížeti z úřadu.

Nevyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Vymáhající strana založila dovolací rekurs na rozlišování mezi pohledávkami a peněžitými nároky a míní, že rekursní soud neprávem zamítl exekuční návrh podle dvor. dekr. ze dne 21. srpna 1838 čís. 291 sb. z. s., neboť tento předpis platí prý jen pro pohledávky, kdežto předmětem navržené exekuce jest »peněžitý nárok, jenž vzejde dlužníkům proti Státnímu pozemkovému úřadu, až mu vrátí přidělené jim pozemky«. Ale rozlišování mezi pohledávkou a peněžitým nárokem nemá opory ani v obecné mluvě ani v zákonu. Ustanovení §§ 330 a násl. ex. ř., podle nichž vymáhající strana nyní chce mítí exekuční návrh posouzen, vztahují se, jakž zřejmo z jejich obsahu, ze systematiky exekučního řádu a z marginální rubriky před § 330 ex. ř., na taková majetková práva, jichž předmětem není ani peněžitě plnění, ani vydání movitých věcí. Exekuce na nároky, jichž předmětem jest peněžitě plnění, jest upravena v §§ 290—324 ex. ř., umístěných pod záhlavím »Exekuce na peněžitě pohledávky«. Také pro navrhovanou exekuci platí proto předpis citovaného dvor. dekretu, a nemůže býti pro nelikvidnost zabaveného peněžitě nároku provedena.

Čís. 10609.

Vyhlášení úpadku na jmění dlužníka není na závalu, by se nebylo domáháno zaplacení nájemného přímo na dlužníku, žádá-li žalobce zaplacení výslovně jen z výtěžku věcí, do najatých místností vnesených, nenáležících vlastnický dlužníku, nýbrž členům jeho rodiny, kteří s ním žijí ve společné domácnosti. Správci úpadkové podstaty jest volno, by v tomto sporu přistoupil k žalovanému jako vedlejší intervenient.

(Rozh. ze dne 12. března 1931, R I 157/31).

Žalobce domáhal se na úpadci zaplacení činže z výtěžku věcí, vnesených do najatého bytu a náležících vlastnický členům rodiny úpadce, kteří s ním žijí ve společné domácnosti. Návrh správce úpadkové podstaty, by byl připuštěn k účasti ve sporu, soud prvního státního soudu zamítl. D ů v o d y: Žalobce se domáhá nároku a žalobu zakládá na nároku, jenž se vůbec netýká jmění náležejícího do úpadkové podstaty (§ 6 čís. 3 konk. ř.), a žaluje žalovaného osobně. Do zahájeného sporu nemůže vstoupiti třetí osoba bez souhlasu druhé strany na místě žalovaného, nanejvýš ano nejde ani o vedlejší intervenci, a pokud protokolárně správce chtěl do sporu toho vstoupiti, jest návrh v tom směru po zákonu nepřípustný a bylo jej jako nezákonný zamítnouti (§ 19, druhý odstavec c. ř. s.). Kdyby bylo zjištěno ve sporu, že přece jen jde o nárok týkající se úpadkového jmění (podstaty), musilo by býti i bez návrhu úpadkového správce řízení podle § 6 (1) konk. ř. a podle § 7 prvního odstavce c. ř. s. jako zmatečné zrušeno pro nedostatek procesní způsobilosti žalovaného. Žalobci nelze vnucovati, koho má žalovati, žaluje-li